

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a Lichy Ügyvédi Iroda, ügyintéző dr. Lichy József ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Tarcsi Csaba jogtanácsos által képviselt Nemzeti Adó-és Vámhivatal Észak-magyarországi Regionális Adó Főigazgatósága alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság 2010. október 12. napján kelt 12.K.22.186/2010/7. számú ítélete ellen a felperes által 10. sorszám alatt előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán eljárva - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság 12.K.22.186/2010/7. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 830.700 (nyolcszázharmincezer-hétszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes aBt. (a továbbiakban: Bt.) nevében kiállított 2005. III. és IV. negyedévében 11 db, 2006 évben pedig 22 db számla alapján adóbevallásaiban 66.838.000 Ft adóalap után 13.845.000 Ft előzetesen felszámított általános forgalmi adót (a továbbiakban: áfa) helyezett levonásba. Ezeket a bizonylatokon jelentős mennyiségű alumíniumhulladék, különféle ötvözfémek és alumíniumtermékek beszerzése, valamint a felperesi társaság telephelyén füstelvezető acélkémény bontása szerepel.

Az adóhatóság a felperesnél 2005-2006 évekre áfa adónemben bevallások utólagos vizsgálatára irányuló ellenőrzést végzett. A revízió eredményeként hozott első fokú határozatban kötelezte a felperest 13.845.000 Ft áfa adókülönbözet megfizetésére, adóbírsággal sújtotta és késedelmi pótlékot számított fel.

A felperes fellebbezése alapján eljáró alperes a 2127825892 számú határozatában az első fokú határozatot helybenhagyta. Az alperes érdemi döntését az általános forgalmi adóról szóló, többször módosított 1992. évi LXXIV. törvény (a továbbiakban: Áfa tv.) 32. § (1) bekezdésének a) pontjában, 35. § (1) bekezdésében, 43. § (5) bekezdésében, 44. § (5) bekezdésében, a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (a továbbiakban: Sztv.) 15. § (3) bekezdésében, 166. § (2) bekezdésében foglaltakra alapította. Határozatát azzal

indokolta, hogy a felperes által bevallásba beállított Bt. nevében kibocsátott számlák tartalmilag hiteltelenek, fiktívek. Az ezeken lévő gazdasági események a valóságban nem a számla szerinti felek között jöttek létre, ezért a felperes, aki nem járt el kellő körültekintéssel, adólevonási jogát nem jogszerűen gyakorolta.

A felperes keresetében az adóhatósági határozatok hatályon kívül helyezését, a terhére előírt fizetési kötelezettség törlését kérte. Azzal érvelt, hogy az alperes nem tett eleget az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (a továbbiakban: Art.) 97. § (4)-(6) bekezdéseiben, továbbá a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 3. § (2) bekezdés b) pontjában, 50. § (1) bekezdésében foglaltaknak.

A megyei bíróság jogerős ítéletében a felperes keresetét elutasította. Jogi álláspontja a következő volt:

Az alperes széles körű bizonyítási eljárást folytatott le, és ennek eredményeként megalapozottan és törvényesen állapította meg, hogy a felperes adólevonási jogát nem jogszerűen gyakorolta. A felperes a perben sem bizonyította, hogy a számla szerinti gazdasági események a számla szerinti felek között mentek volna végbe, és a vitatott számlák pénzügyi rendezése is megkérdőjelezhető. A felperes nem járt el kellő körültekintéssel, nem tudta pontosan megjelölni azt sem, hogy a kéménybontási munkálatokat ki végezte el. A felperesi képviselő maga is elismerte, hogy társaságának ügyeiről nem rendelkezett tudomással, ellentmondásosan nyilatkozott a Bt.-től beszerzett hulladékok szállítására vonatkozóan is. A felperes a számlák valós tartalmának igazolása kapcsán bizonyítási indítvány nem terjesztett elő, bizonyítékokat sem nyújtott be. Annak ismerete, hogy a számlakibocsátó létező adóalany volt, és adószámmal rendelkező nem elégséges a kellően körültekintő adózási magatartás megállapításához.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, kérte annak hatályon kívül helyezését, a jogszabályoknak megfelelő új határozat meghozatalát, vagy a megyei bíróság utasítását új eljárásra, új határozat hozatalára. Azzal érvelt, hogy a peres eljárás során a bizonyítás nem őt terhelte, az alperesnek kellett volna igazolnia a határozatában foglaltakat, mert a számlákon szereplő gazdasági események megtörténtek, az anyagvásárlás végbement, és a kéménybontási munkákra is sor került. Kifejtette, hogy az Áfa tv. 44. § (5) bekezdésének megfelelően járt el, mert meggyőződött arról, hogy a Bt. létező adóalany, és adószámmal is rendelkezik, és az azóta elhalálozott beltág rendelkezett az ügyletek kapcsán minden lényeges ismerettel. Álláspontja szerint az alperes és a megyei bíróság irreleváns körülmények alapján vont le a számlák hiteltelensége tekintetében megalapozatlan és téves következtetéseket.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A felülvizsgálati eljárás során nincs helye bizonyítás felvételének, bizonyítékok ismételt egybevetésének, felülmérlegelésnek, a Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati kérelem által vitatott körben a rendelkezésére álló iratok alapján dönt (Pp. 275. §, BH. 2002.29.).

Ítéleti tényállás kapcsán jogszabálysértés csak akkor állapítható meg, ha az hiányos, iratellenes, avagy okszerűtlen, a logika szabályainak ellentmondó tényeket, ténybeli következtetéseket rögzít. Nem állapítható meg iratellenesség azon a címen, hogy a fél álláspontja valamely bizonyíték bizonyító ereje tekintetében nem azonos a bíróságéval, ez ugyanis nem iratellenességre utal, hanem a bizonyítékok felülmérlegelésére irányul, amire a rendkívüli jogorvoslati eljárásban nincs lehetőség.

A megyei bíróság a jogvita eldöntésére irányadó anyagi jogi és eljárási jogszabályi rendelkezéseknek megfelelően, és a Pp. 206. § (1) bekezdésében, 221. § (1) bekezdésében foglaltak betartásával jogszerűen tényállást állapított meg. Ítéletében okszerű, a logika szabályainak is megfelelő bizonyítékértékeléssel állapította meg, hogy az alperes eleget az Art. 97. § (4)-(6) bekezdései szerinti tényállás tisztázási és bizonyítási kötelezettségének. A perben a bizonyítás a Pp. 164. § (1) bekezdése értelmében a felperest terhelte, aki ennek nem tett eleget, mivel keresetében és a jogerős ítélet meghozataláig nem ajánlott fel bizonyítást az alperesi határozatban foglalt bizonyítékokkal alátámasztott tényállás megdöntésére.

A felperes és a Bt. közötti tényleges gazdasági kapcsolat hiányát, ebből következően a perben vitatott számlák hiteltelenségét - ahogyan arra a megyei bíróság rámutatott - a következők támasztják alá:

A felperes képviselője nyilatkozattal, számviteli bizonylattal és más egyéb bizonyítékkal sem tudta alátámasztani, hogy a gazdasági események a számlán szereplő felek között mentek volna végbe, még a társaság ügyleteiről sem tudott érdemi nyilatkozatot előterjeszteni. A volt képviselőre való hivatkozása azért nem fogadható el, mivel e személy meghallgatására 2006 évben bekövetkezett halála miatt nem kerülhetett sor, és a felperes az alumíniumhulladékok és különböző ötvöző-anyagok, alumíniumtermékek beszerzésére vonatkozó Bt-vel kötött szerződést, megállapodást, egyéb számviteli bizonylatot a közigazgatási és a peres eljárás során nem tudott rendelkezésre bocsátani. A Bt. a helyszíni szemle során bejelentett székhelyén nem volt fellelhető, érdemi gazdasági tevékenységének folytatására utaló jelek nem voltak felkutathatók, iratai nem voltak, ilyeneket a Bt. felszámolására kijelölt személy

sem tudott átadni az adóhatóságnak. A számlakibocsátó Bt-nek a vizsgált időszakban nem volt alkalmazottja, nem rendelkezett a számlák szerinti tevékenység végzéséhez szükséges személyi és tárgyi feltételekkel, bevallási kötelezettségének nem, illetve csak részben tett eleget, képviselőjének meghallgatására sem kerülhetett sor többszöri eredménytelen idézést követően, mivel nem jelent meg, elővezetése megghiúsult. A felperes iratai között szállítólevelek 2006 évre nem voltak fellelhetők, a 2005 évi szállítólevelek pedig annyira hiányosak, hogy - figyelemmel a telephellyel kapcsolatos adatokra is - egyértelműen alkalmatlanok a beszállítás igazolására. Hangsúlyozza e körben a Legfelsőbb Bíróság azt is, hogy a 2005 évi szállítóleveleken szállítást végző járműre, gépkocsi vezetőjére, termék átvevőjére vonatkozóan egyébként sem szerepel adat. A befogadott számlákon fizetési módként átutalás került feltüntetésre, de a rendelkezésre álló pénztárjelentések és kiadási pénztárbizonylatok szerint a számlák ellenértékének kiegyenlítésére készpénzben került sor. A számlák ellenértékének megfelelő összegeket a felperes korábbi képviselője vette fel a pénztárból, és annak további sorsa követhetetlen. Nem áll rendelkezésre tehát egyetlen egy olyan bizonylat vagy dokumentum sem, amely azt igazolná, hogy a számlák ellenértékét a volt képviselő a számlakibocsátó felé kiegyenlítette volna. Mindezekre figyelemmel a megyei bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperes adólevonási jogát nem jogszerűen gyakorolta, mert kizárólag olyan bizonyítékok vannak, amelyek azt igazolják, hogy a gazdasági események a számla szerinti felek között, a számla szerinti módon nem mehettek és nem is mentek végbe. A perben vitatott számlák tehát tartalmilag hiteltelenek, fiktívek, nem felelnek meg az Áfa tv. 32. § (1) bekezdés a) pontjában, 35. § (1) bekezdésében, és az Sztv. 15. § (3) bekezdésében, 166. § (2) bekezdésében foglaltaknak, és a felperes - tartalmát tekintve bizonyítékok felülmérlegelését kérő - beadványa alaptalan.

A felperes tévesen hivatkozott kellően körültekintő eljárásra, hiszen képviselője még azt sem tudta pontosan megjelölni, hogy a kéménybontási munkákat ténylegesen ki végezte el, és nem rendelkezett tudomással a társaság ügyeiről. Alaptalan a felperes hivatkozása a tőle független körülményekre is, hiszen legalább arról ismerettel kellett volna rendelkeznie, hogy a Bt. rendelkezik-e vagy sem a munkavégzéshez szükséges személyi és tárgyi feltételekkel. Fiktív számla esetén tehát akkor, amikor a gazdasági esemény nem a számla szerinti felek között megy végbe, és az ellenérték kiegyenlítése sem igazolt, fel sem merülhet a kellően körültekintő magatartás megállapíthatósága, az Áfa tv. 44. § (5) bekezdésének alkalmazhatósága.

Az előzőekben részletezettekre figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság azt állapította meg, hogy a megyei bíróság ítélete megfelel a jogvita eldöntésére irányadó anyagi és eljárási jogszabályi

rendelkezőknek, ezért azt a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmet nem terjesztett elő, az ügyben tárgyalás tartására nem került sor, így pernyertessége ellenére javára felszámítható költség nem merült fel.

A felülvizsgálati eljárási illeték megfizetésére vonatkozó ítéleti rendelkezés az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50. § (1) bekezdésében és 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésében foglaltakon alapul.

Budapest, 2011. június 23.

**Dr. Lomnici Zoltán sk. tanácselnök, Dr. Kárpáti Magdolna sk. előadó
bíró, Dr. Kurucz Krisztina sk. bíró**